

Vuors

Pamatiau aš jouda vuora:
Truobuos kertie beruopuojis.
Žad jau pintė sava tinkla,
Ni neklaus, a mon patink.

– Vuorė, vuorė, kon to dėrbi?
A, to korts, a neprėgėrdi?
Kas tau leida čė ruopliuotė,
Mona truobuo apsėstuotė?

Jimsio šlouta ė nobrauksio,
Nebžėnuos, kor ėsėspraustė.
Padarīsio aš tau gala,
Bat žudīt... jau grieks... negal.

Saka, vuors, ka atneš laimė.
Ar atsėtėks tėp savaimė?
Lai darboujės – pamaniau,
Apsėsokosi – ėšėjau.

Vakarė – ka parejau,
Tuokė jėibė pamatiau.
Baisi tinkla pasėriedės.
– A, to vuorė, betori giedas?

Longa aš atėdariau,
– Ek, kor nuori, – pasakiau.
Vuors neklausa, gal ons korts,
Stuov spakaine, a ni krost.

– Mon to laimės neatnėši,
Vėsa truoba tik apšnėrksi.
Apsokau aš šlouta sava,
Padariau tam vuorou gala.